

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Vysoká 149/4, Liberec, proti žalovanému: **Celní úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem České mládeže 1122, Liberec, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 2. 11. 2021, č. j. 59 A 54/2021-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2021, č. j. 52049-12/2021-560000-12.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný nevyhověl stěžovatelovým námitkám proti uloženému opatření o zadržení věci (dvou technických herních zařízení) specifikovanému v úředním záznamu o zadržení věci ze dne 9. 4. 2021, č. j. 52049-7/2021-560000-61. Opatření bylo stěžovateli uloženo pro důvodné podezření, že v souvislosti s provozováním věcí v budově na adrese K B. X, L., došlo k porušení § 7 odst. 2 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), tím, že stěžovatel provozoval hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u krajského soudu. Podle něj správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, aby mohly pro důvodné podezření z porušování povinností vyplývajících ze zákona o hazardních hrách zadržet technická herní zařízení. Z dokazování nevyplývá, že by stěžovatel provozoval hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení. Prostory užíval jen pro vlastní potřebu a pro členy fotbalového klubu v H. H., nejsou tedy zpřístupněny veřejnosti.

[4] Krajský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle krajského soudu pro existenci důvodného podezření, že k porušení zákona o hazardních hrách došlo, postačuje, že se předmětná technická herní zařízení svým zjevem jeví jako zařízení sloužící k provozování hazardní hry a nacházejí se v místě, které svým provozem odpovídá provozu hostinského zařízení nebo herny, a k jejich provozování dozorovaná osoba nepředloží příslušné povolení. Naplnění znaků hazardní hry bylo doloženo úředním záznamem o kontrolním nákupu a videozáznamem pořízeným při kontrole. Z fotodokumentace a videozáznamů též vyplývá, že byla technická herní zařízení umístěna v prostorách stěžovatelova domu, které byly vybaveny jako bar či obdobné zařízení – místnosti byly vybaveny stoly, židlemi, výčepním zařízením, byly nalezeny lístky se zaznamenanou konzumací nápojů a nakoupené lihoviny. Žalovaný zjistil několik volně se pohybujících návštěvníků, kteří konzumovali alkoholické nápoje. Tyto skutečnosti potvrdil i pan M., který byl na místě kontroly přítomen a který pracoval jako správce domu a obsluha baru. Pan M. potvrdil i to, že členové klubu fotbalistů v H. H. mají přístup do prostor, kde jsou umístěna technická herní zařízení, a mají možnost na nich hrát s tím, že obsluhu těchto zařízení a vyplacení výher zajišťuje stěžovatel. Stěžovatel do záznamu o vysvětlení uvedl, že v domě probíhá rekonstrukce, takže se po něm může pohybovat kdokoli, což však neodpovídá žalobnímu tvrzení, že prostory nejsou veřejnosti přístupné. Krajský soud dospěl k závěru, že technická herní zařízení byla provozována nikoliv pouze pro osobní potřebu stěžovatele, nýbrž byla umístěna v přístupné místnosti, kde se vyskytovali návštěvníci bez dozoru, a hra na nich tak nebyla fakticky nijak omezena.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel dle svého názoru nemohl porušit zákaz provozování nepovolených technických hracích zařízení podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách, neboť ani nebyla objektivní možnost, aby povolení k provozování získal. V souladu s § 6 odst. 1 zákona o hazardních hrách totiž může být provozovatelem hazardní hry jen Česká republika nebo právnická osoba. *A contrario* tak stěžovatel coby fyzická osoba provozovat hazardní hry nemůže. Ani kdyby tedy stěžovatel povolení získal, provozovatelem hazardní hry by být nemohl. Fyzické osoby jsou z provozování hazardní hry *a priori* vyloučeny, a závěr krajského soudu o důvodném podezření, že stěžovatel provozuje hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, tak nemůže obstát.

[6] Místo, na kterém byla technická herní zařízení umístěna, ani nebylo hernou, neboť zde nebylo umístěno 15 kusů těchto zařízení, jak stanoví § 67 odst. 4 zákona o hazardních hrách, a provozování technické hry nebylo hlavní činností (§ 67 odst. 1 zákona

pokračování

o hazardních hrách). Provozování herny dále nebylo nahlášeno celnímu úřadu a stěžovatel ani nebyl držitelem povolení od obecního úřadu obce, jak požaduje § 97 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Držitelem tohoto povolení ani být nemohl, neboť žádost o něj může podat jen provozovatel, tedy nikoliv fyzická osoba (§ 97 odst. 3 zákona o hazardních hrách). Na dané adrese nebyla umístěna ani provozovna stěžovatele ve smyslu zákona č. 455/1995 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný tedy nebyl vůbec oprávněn k provedení kontroly v objektu obydlí stěžovatele; ze strany žalovaného tedy představuje provedená kontrola nezákonný zásah.

[7] Podstatné rovněž podle stěžovatele bylo, že v souvislosti s poskytováním zázemí fotbalovému klubu nedosahuje žádného zisku, což je další důvod, proč nelze hovořit o provozování hazardní hry. Jedná se o soukromý klub ve vlastnictví stěžovatele, kam mají přístup pouze osoby s členskou kartou, nikoliv tedy veřejnost; stěžovatel v prostorech neprovozuje hostinskou činnost a ani činnosti spočívající v uskutečňování hazardní hry se záměrem zisku. Poukázal též na důvodovou zprávu k zákonu o hazardních hrách, ze které dovodil, že se zákon nevztahuje na drobné hraní hazardních her mezi přáteli či v rodině, které jsou vyjádřením základních společenských vztahů v soukromé sféře.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Pokud stěžovatel není provozovatelem podle § 6 zákona o hazardních hrách, ještě to neznamena, že se na něj nevztahují omezení § 7 téhož zákona. Provozovatel je v zákoně o hazardních hrách vymezen jako osoba, která může legálně provozovat hazardní hry. Provozování hazardní hry je činností v širším smyslu, která může být provozována jak v souladu, tak v rozporu se zákonem. Tato skutečnost podlamuje podle žalovaného i ostatní argumenty stěžovatele, které jsou založeny na tom, že není provozovatelem. Z okolností případu má žalovaný za zřejmé, že byly dány důvody pro důvodné podezření z porušení zákona o hazardních hrách, neboť se z nich jeví, že technická herní zařízení jsou provozována za účelem zisku. Spor o to, zda tomu tak skutečně bylo, bude předmětem dalšího řízení a dokazování.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že jádrem sporu v posuzované věci je (ne)naplnění podmínek pro zadržení stěžovatelových technických herních zařízení podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

[12] Podle uvedeného ustanovení „[d]ozorující orgán je povinen zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden

i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.“

[13] Výkladem pojmu „důvodné podezření“ ve smyslu citovaného ustanovení zákona o hazardních hrách se zdejší soud již několikrát zabýval. Například v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020-76, uvedl: *„Důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je takové podezření, které správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly. K důvodnému podezření se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001-56, č. 329/2004 Sb. NSS, nebo také v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 64/2011-83. Tyto rozsudky se sice týkají posuzování porušení jiných zákonů, jejich obecné závěry je však možné přiměřeně použít v nyní projednávaném případě. Dle nich v době, kdy se správní orgán dozví o možném porušení zákona, nemusí mít postaveno najisto, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž stačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Proto musí zahájení řízení předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. [...] Jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvlášť kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného.“* Pro aplikaci § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách tedy postačuje pouhé podezření, že jsou povinnosti vyplývající ze zákona o hazardních hrách porušovány; zda bude potvrzeno, nebo vyvráceno je již otázkou následného správního řízení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55, bod [14]).

[14] V posuzovaném případě bylo důvodné podezření bezesporu založeno – žalovaný při kontrole zjistil, že stěžovatel provozuje technická herní zařízení, k nimž nepředložil příslušné povolení, a bylo tedy důvodné se domnívat, že je provozuje v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách, podle něhož se zakazuje *„provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona“*.

[15] Na uvedeném ničem nemění ani stěžovatelův argument, že na něj tento zákaz nelze aplikovat, neboť není provozovatelem hazardní hry – tím může být v souladu s § 6 odst. 1 zákona o hazardních hrách pouze Česká republika nebo právnická osoba splňující veškeré zákonem stanovené podmínky. Jak totiž zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS, v kontextu posuzování správního deliktu provozování hazardních her v rozporu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách: *„Soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem ‚provozování‘. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v ‚právním smyslu‘, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích.“*

pokračování

[16] Ačkoliv se citovaný rozsudek vztahuje k již nyní zrušenému zákonu, je možno jeho uvedený závěr použít i za účinnosti aktuálního zákona o hazardních hrách, neboť vztah mezi *provozováním* a *provozovatelem* je i nadále podobný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, bod [27]). Ostatně při přijetí stěžovatelova výkladu, podle něhož je pojmově vyloučeno, aby fyzická osoba provozovala hazardní hry, by zcela pozbyl smyslu například § 122 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, dle něhož platí: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.“ Již jen z toho je zřejmé, že zákonodárce předpokládal, že fyzická osoba může hazardní hry (v rozporu se zákonem) provozovat, ačkoliv nemůže být provozovatelem ve smyslu zákona o hazardních hrách. Provozování hazardní hry tedy vyplývá z fakticity jednání stěžovatele, nikoliv z formálního stavu.

[17] V posuzované věci stěžovatel v podstatě ani nezpochybňuje, že je skutečný provoz technických herních zařízení v jeho režii. Tomu odpovídá i při kontrole učiněné tvrzení pana M., který měl na starosti provoz „baru“, v němž se technická herní zařízení nacházela: podle jeho tvrzení zajišťoval veškerý provoz technických herních zařízení (zapínání, vypínání atp.) právě stěžovatel.

[18] Co se týče stěžovatelovy námitky, že samotná kontrola představovala nezákonný zásah, neboť probíhala v jeho obydlí, a nikoliv ve veřejně přístupné herně, Nejvyšší správní soud konstatuje, že je tato námitka nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Pro úplnost však Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 7 věty druhé zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, platí, že „[d]o obydlí je kontrolující oprávněn vstoupit jen tehdy, je-li obydlí užíváno k podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti nebo v případě, kdy se mají prostřednictvím kontroly odstranit pochybnosti o tom, zda je obydlí užíváno k těmto účelům a nelze-li dosáhnout splnění účelu kontroly jinak“. Ačkoliv stěžovatel své obydlí jako provozovnu neoznačil, z okolností případu je zcela zřejmé, že měl žalovaný podezření, že stěžovatel tyto prostory užívá k podnikání.

[19] Stěžovatel též namítá, že se nejednalo o provozování hazardních her ve smyslu zákona o hazardních hrách, neboť technická hrací zařízení nesloužila k dosažení zisku. Obsluhoval je sám, sám sobě výhry nevyplácel a do jeho domu měli přístup jen členové fotbalového týmu, nikoliv veřejnost. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě zadržení věci podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách postačuje pouze důvodné podezření na porušování zákona, a žalovaný tak mohl vycházet z toho, jak se věci jevily, aniž by prováděl podrobné dokazování. Z jím pořízeného videa a fotodokumentace je zřejmé, že vstup do objektu s technickými herními zařízeními nebyl nijak omezen, nikdo příchozí osoby nekontroloval; rovněž přístup k samotným technickým herním zařízením byl volný a nacházeli se u nich nikým nekontrolovaní hosté, což samo o sobě svědčí o tom, že byla dostupná veřejnosti. Stěžovatelovu tvrzení, že na místo měli přístup jen členové klubu, navíc odporuje jeho vlastnímu vyjádření učiněnému do záznamu o vysvětlení, podle něhož měla v domě probíhat rekonstrukce, a proto se v něm mohl pohybovat kdokoli. Ačkoliv byl na tento rozpor stěžovatel upozorněn ze strany žalovaného i ze strany krajského soudu, nijak jej neodstranil ani nevysvětlil.

[20] Pokud tedy bylo zřejmé, že na místo má veřejnost přístup a může používat též technická herní zařízení, která přijímají sázky, pak je evidentní, že žalovaný musel dojít k předběžnému závěru, že stěžovatel tato zařízení provozuje za účelem generování zisku, přičemž tento předběžný závěr je z uvedených okolností dostatečně odůvodněn pro postup podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

V. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 7. října 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu